

volgde hij altijd een zoo stipt mogelijk afgebakend plan en iederen avond, hoe vermoeid hij ook mocht zijn, stelde hij aan zijne reisgenooten vóór het naar bed gaan de gebiedende vraag: „Wat doen wij morgen? in den voor- en in den namiddag? Hoe laat staan we op?” Alzoo heeft hij zijn welgevuld leven systematisch geregeld en genoten, zonder overdrevene stiptheid, zonder angstige bezorgdheid, met onbewogene kalmte en koelbloedige regelmatigheid, die eene verbazende vruchtbaarheid van al zijne geestesgaven mogelijk maakten.

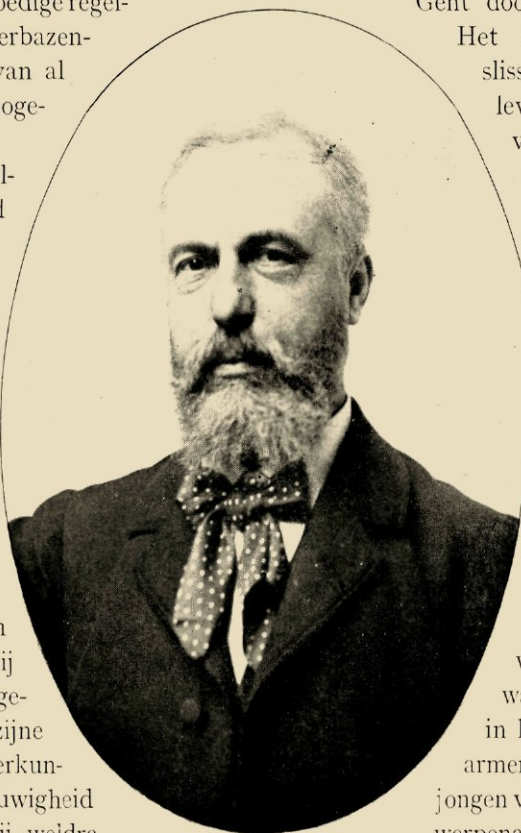
Zijn levensweg, alhoewel altijd stijgend naar omhoog, mag een betrekkelijk zeer effen pad genoemd worden. Te Luik aan de Hoogeschool, waar hij onder de Walen zijn hooger onderwijs in de letteren genoot, was hij buitengewoon knap student. Nog had hij de academielessen geen vaarwel gezegd of hij trad reeds als een geliefd spreker op in zijne geboortestad met letterkundige lezingen, vol nieuwigheid en frischheid, die hij weldra in een bundeltje verzamelde onder den titel: *Een drietal verhandelingen over de geschiedenis der letterkunde* (1865). Den Reinaert, Jacob van Maerlant en de oude Vlaamsche volksliederen besprak hij erin op innemende en echt oorspronkelijke wijze. Die bundel was zijn eersteling en smaakte waarlijk naar meer.

Als leeraar in het middelbaar onderwijs getreden, eerst te Antwerpen, daarna te Namen in 't Walenland, kwam hij in

1866 aan het koninklijk athenaeum te Gent, om er als opvolger van Hezemans (die er professor aan de Staatshoogeschool was geworden) de Nederlandsche taal en letteren te doceeren. Waardig nam hij de opengebleven plaats in. Onder de zonen der verfranschte burgerij kweekte Rooses aldaar 't voorbeeld van zijnen voorganger, een legertje overtuigde Vlaamschgezinden aan gedurende de tien jaren welke hij te Gent doorbracht.

Het waren stellig de beslissende jaren van zijn leven, degene waarin hij voorgoed zijn arbeidsveld ontdekte en leerde beheerschen. Antwerpen is de rumoerige stad der handelszaken en der fraaie kunsten; Gent is de ernstige stad der fabrieken en der wetenschap.

Rooses, toentertijd 27 jaar oud, vond te Gent een groep geleerden en intellecteelen, zooals in Antwerpen geene te vinden was, die hem aanstonds in hunnen kring met open armen ontvingen, hem, den jongen vurigen geletterden Antwerpenaar, op het keerpunt zijner loopbaan. Hij ontmoette er den besten Dietschen taalgeleerde van Vlaanderen in dien tijd, Prof. J. A. J. Hezemans, den smaakvollen kenner der klassieke oudheid en tevens invloedrijken liberalen politicus Prof. Aug. Wagenen van Roermond, den krachtigen dichter en politieken organisator Julius Vuylsteke, die droomde van het Willemsfonds een Zuid-Nederlandsch tot Nut van 't Algemeen te maken, den ondernemenden Vlaamschen uitgever en fijnen kunstkenner

ROOSES OP MIDDELBAREN LEEFTIJD.